

трѣбваше да му се поклони предъ очитѣ на всички... Ана усѣщаше какъ колѣнетѣ ѝ се отсичатъ. Сърдцето ѝ чуваше безумно и тревожно. И съ трѣпнещи прѣсти тя редѣше тежкитѣ си плетеници. А когато облѣче бледожълтата си руба съ везани ржкави, надѣна възъ нея тъмно-мрава туника, уви около талията си коланѣ съ позлатени пѣхти и се огледа, душата ѝ замрѣ. Не бѣше ли лудостъ да се яви така предъ царя, нѣмаше ли той отъ предпазливостъ да отстрани хубавата, но не отъ благороденъ родъ девица, далечъ отъ Търново? Сърдцето ѝ натежа като зрѣлъ плодъ. А една тънка мамеща надежда едва чуто се обаждаше. Може би Калоянъ щѣше да се трогне отъ крѣхката ѝ гиздавостъ...

Въ съседната стая, младиятъ Жираръ промѣняше желѣзнитѣ си дрехи съ небесносиня атлазена туника, порѣбена съ сиви кожички. На кръста му висѣше мечъ съ сребърна дрѣжка. Руситѣ му коси стигаха почти до раменетѣ. На главата си носѣше кадифяна барета съ дълго бѣло перо. Краката му бѣха обути въ червено трико. Госпожа Бона и Ана го изгледаха смаяни. Такава чудна носия тѣ никога не бѣха виждали.

Мжжѣтъ на госпожа Бона не бѣше въ Търново. Отъ два месеца той бѣше изпратенъ да надзирава събранието на даждията въ Боруйската хора. Очакваха го за Коледа, но той още не се бѣше върналъ. Когато тритѣ жени се изгледаха, така премѣнени и трѣпнещи отъ нетърпение и тревога, една и сѣща мисль мина презъ ума имъ.

Дали ще дойде нѣкой да ги придружи, дали ще ги преведатъ презъ Малката порта или въ тѣхна честь ще се отвори главниятъ крепостенъ входъ? Въ сѣщия мигъ нѣщо изтрополѣ тежко по камѣнитѣ на улицата и спрѣ предъ дома имъ. Ана побледнѣ. Затече се, надникна отъ прозорчето, зърна пламтящи борини.

— Мамо, лельо, царската кочия!

Дветѣ жени плеснаха съ рѣце отъ възторгъ и почуда. Долу нѣкой силно похлопа.

Когато трѣгнаха да излизатъ, Жираръ се поклони дъл-